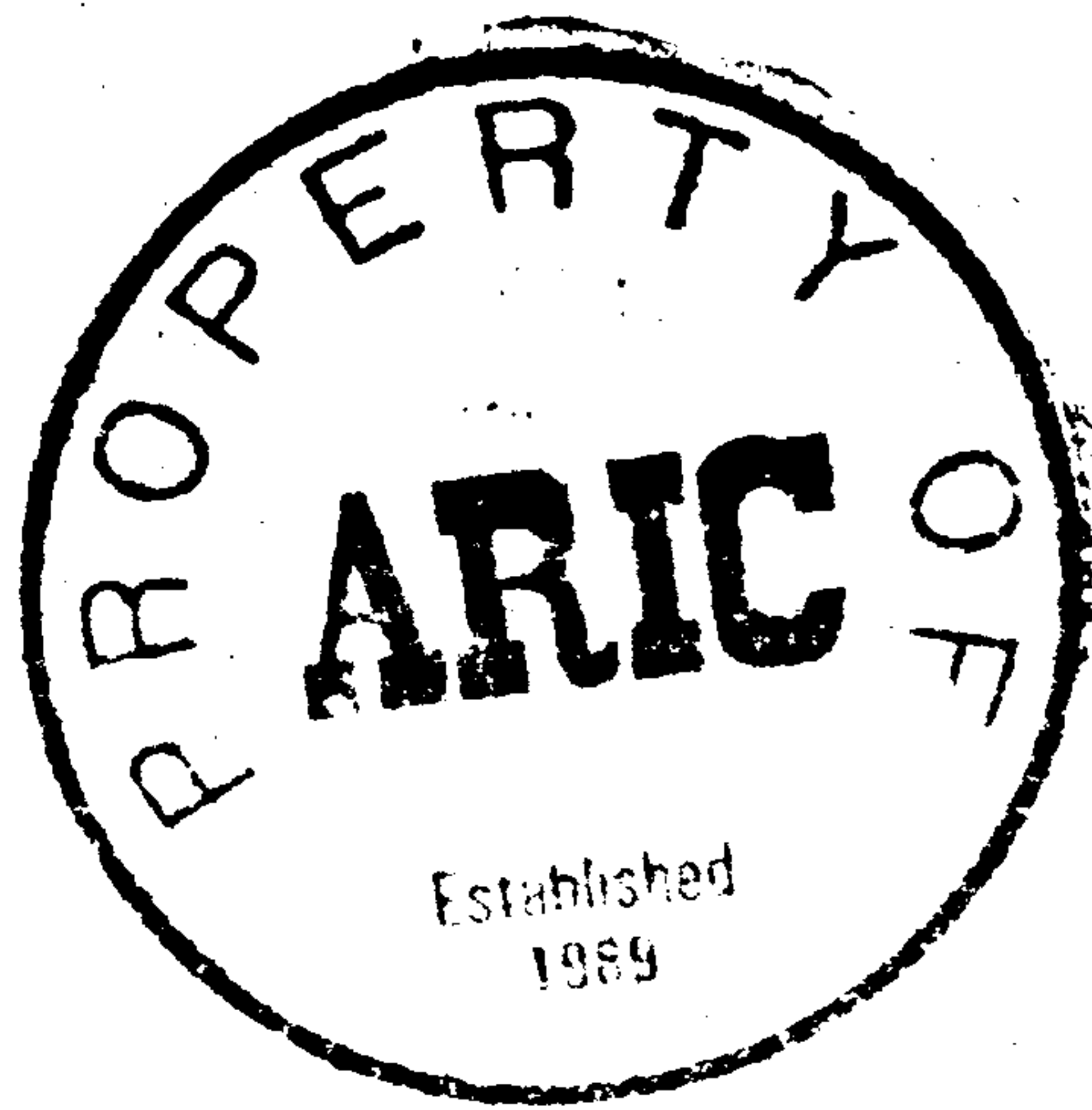

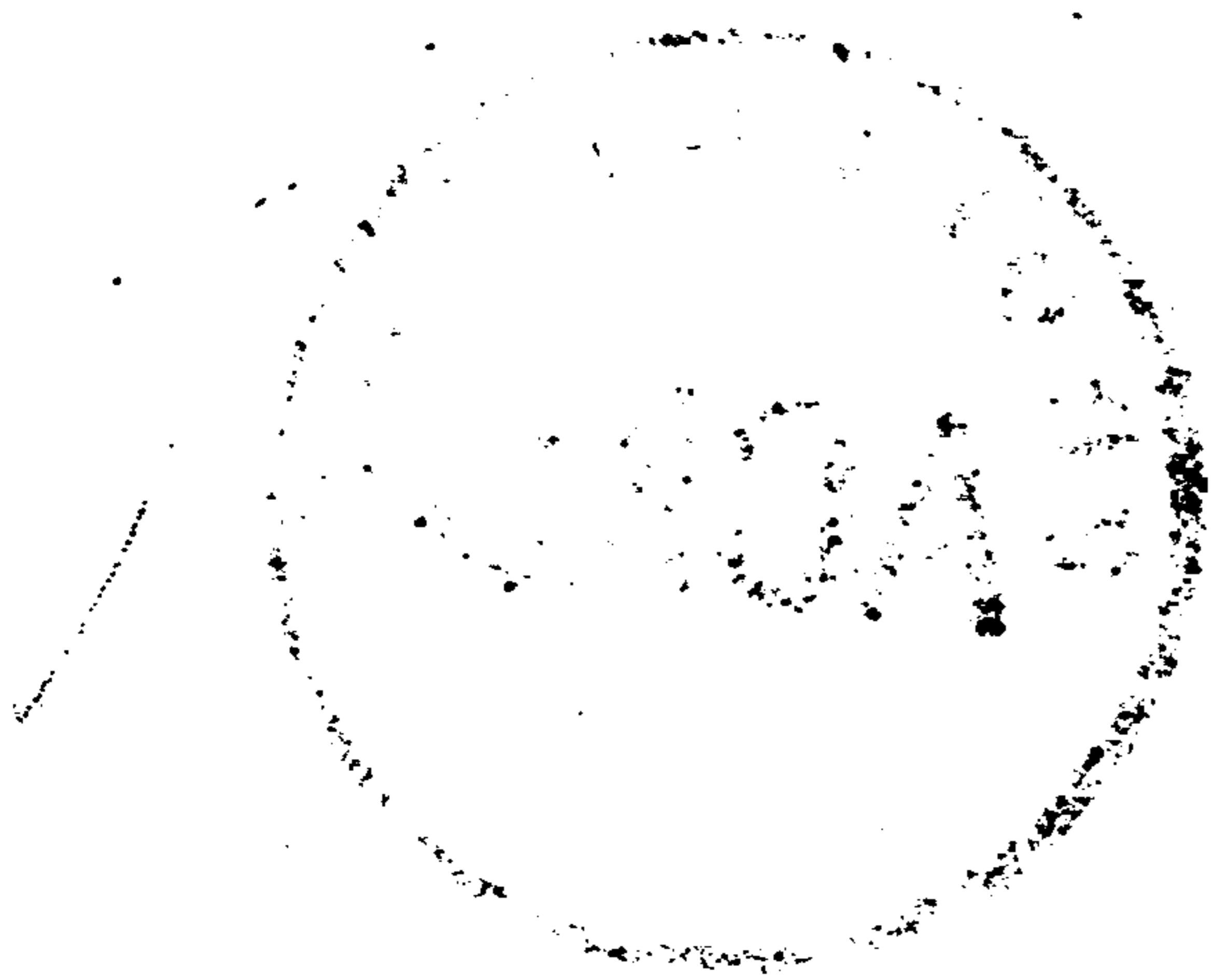
Ketabton.com

د مائنامونو پوه

د شعرونو مجموعه

نجیبه «سارا بیابانی»

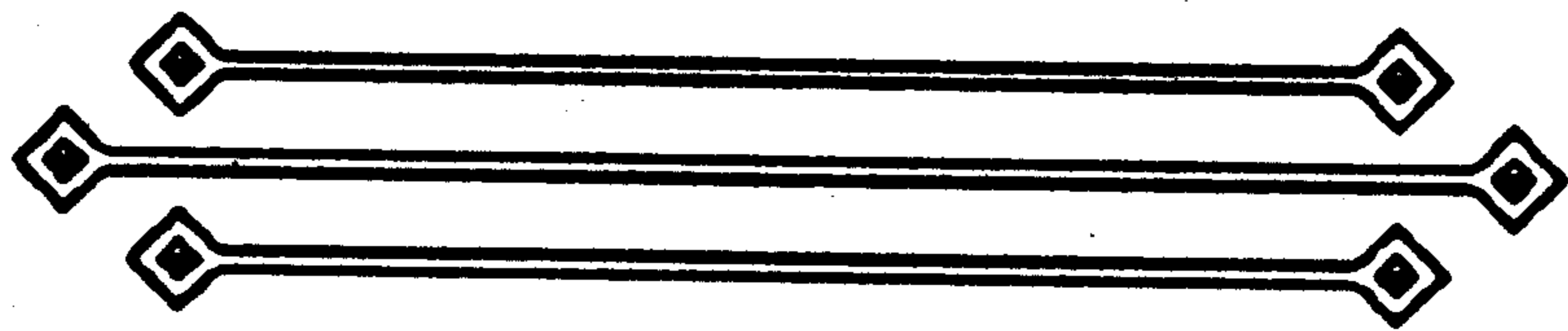
د ماشامونو ډيوه	:	د ماشامونو ډيوه	کتاب
نجیبه سارا بیابانی	:	نجیبه سارا بیابانی	شاعره
مظفر شاه اپریدی	:	مظفر شاه اپریدی	خپرونکی
ډاکتر محمد اعظم اعظم	:	ډاکتر محمد اعظم اعظم	مهتم
د فرنټیر پوست اداره	:	د فرنټیر پوست اداره	د چاپ ځای
۱۰۰۰ ټوکه	:	۱۰۰۰ ټوکه	د چاپ شمیر
۱۹۹۷ عیسوی	:	۱۹۹۷ عیسوی	د چاپ کال
(۳۰) کلداري	:	(۳۰) کلداري	بیه
محمد ابراهیم «امیری»	:	محمد ابراهیم «امیری»	کمپوز او دیزاین
مکنون مقصودی	:	مکنون مقصودی	پشتی

د بیابانی په یاد

چه د لنډی مودی لپاره یی را سره د ژوند د یو خوږه ملگری په حیث
گام کیښود خو د وخت جابر قاضی پخپلی بی عدالتی د تل لپاره
راڅخه بیل کړ او ده خپل خوږه ژوند د وطن او خلکو نه قربان کړ.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

او د خپل خدای بسبلی پلار په نامه چي
د لومړي ځل له پاره يې قلم په لاس کې راكړ

چې آغاز کې لیونتوب انجام به یې څه وی
په حیرت یم حقیقت مقام به څه وی

لنډه پيژندگلوۍ

نجيبه سارا بياباني د خدای بښلي ښاغلي حضرت مير خان لور او د عبدالکریم خان لمسی ده په خټه ابراهيم خيله ده چه په کال ۱۹۶۳ ع کی د کابل ولايت د پغمان د ولسوالی د سینو بابا په کلی کی زېږدلی ده په کال ۱۹۸۲ ع رابعی بلخی دلیسی نه فارغه شوی ده چی د تحصیل په دوره کی ئي هم د راديو افغانستان سره همکاري درلوده په کال ۱۹۸۸ ع کی د راديو افغانستان په هنرو ادبیاتو کی د پرديو سریه کار په رسمی توگه پیل کړ چی د وخت د نامساعدو شرایطو په اساس له خپلو لوړو تحصیلاتو څخه دوه کاله محرومه پاتی شوه په همدی لړ کی لیکوالی او نطاتی هم کوله سارا برسیره پدی مصروفیت د فرهنگ مجلی او د قبایلو جرگی مجلی همکاره هم پاتی شوی ده په د ۱۹۷۳ کال نه را پدی خوا ئي په شعر ویلو نظم لیکلو پیل کړیدی چی تراوسه ئي په سونو شعرونه او نظمونه لیکلی دی سریره پدی سارا اوس (۶) مجعی شعرونه دوه مجعی ازاده نظمونه یوه مجعه د خپلی دایری نه ښکلی ادبی ملغلری دوه مجعی لنډی کیسی او دوه ناوله لری د

سارا يوه شعري مجموعه په ۱۹۹۲ کال د کابل په مطبعه کې چه د چاپ لاندې وه متاسفانه وسوزيده چه په همدې ۱۹۹۲ کال کې سارا پېښور ته راغله چه بيا په پېښور کې د پښتنو دوستانو په همکاري خپلې هلې ځلې پيل کړې سارا په پېښور کې د وحدت اخبار، هيواد اخبار او پامير اخبار سره همکاري کړيده ددې په څنگ کې د پېښور په راديو کې هم قلمي همکاري درلوده چه په ۱۹۹۳ کال کې د بي بي سي ايجوکيشنل ډرامو کې برخه واخيسته تراوسه پورې د ليکوالي په اړخ کې د بي بي سي سره قراردادي همکاري لري د ماښامونو ډيوه د سارا د شعرونو دا لومړنۍ مجموعه ده چې د فرنټير پوست د ايدیتر بناغلي مظفر شاه اپريدې په مرسته چاپ شوه همدا راز سارا په ډير درناوي سره د محترم شاه صاحب نه مننه کوي او مونږه د سارا بي بي سي د نورو اثارو د چاپ کولو هيله لرو او ددې باهمتی پښتنی خور کاميابی غواړو.

د فرنټير پوست اداراه

زېړونو پرسوی لوی صحرا وکری او پر سوی لوی صحرا د شعرونو
د داغلو غاټولو رنگین فصل را وټوکوی. زه شعر ته په یوه عجیب
تقدس قایل یم، زه له شعر سره د عبادت تر سرحده مینه لرم، خو زه
د شعرونو کره کتونکی نه یم، د سارا شعرونه به د شعرونو کره
کتونکو ته پرېږدو، هسی می هم نه غوښتل چی پر شعرونو یی نقد
او کره کتنه وکړم، خو کله می چی د سارا د یوه شعر مقطع ولوسته
له نقد او کره کتنی نه یی ډیولری او غلی، غلی په څنگ تیر شوم.
د شعر مقطع داده :

که د سارا شعر ته غلط وایی څوک

هغه هم مینه په گوهر نه لری

نه پوهیږم سارا خور به گوهر په کوم مفهوم راوړی وی، گوهر له
قیمتی مرغلووی سره سره له اوبنکو، ښکلا، سپیڅلتیا او پاکۍ
لپاره استعاره کیدای شی. همدارنگه د ښکلا الهه "دیونان د ښکلا
ملکه وینوس" له گوهر نه پیدا شوی ده.

له اوبنکو، ښکلا، سپیڅلتیا او د ښکلا له الهی "وینوس" سره
خو کرکه نه شی کیدای. مجبور یم چی د سارا شعرونو ته غلط و نه
وایم او له "گوهر" سره د مینی په خاطر یی له غلطو شعرونو سره هم
ناکام وکړم.

مونږ له یوی لسیزی زیات عمر له ویروونکو تکو تورو شپو له
بوژنونکو غیر شاعرانه او غیر عاشقانه ماشامونو له ژوبلوونکو او

وژونکو رنایگانو او لمبو سره تیر کړی او لایې تیرو. موبه په سلگونو
غمجنی، وېښی او زخمی شپې د ډیوو، شمعو، ستورو، سپورميو او
عاشقانه او شاعرانه رنایگانو په ځای د باروتو، توپ، توغندی، د
ماشینکو د گوليو او دالوتکو د بمونو په جهنمی رنایگانو (۱) او لمبو
رنا، سپینی او سوی لوی لیدلی دی. موبه په رنایگانو هم شکمن یو.
د ایران او د شعرونو د نړی ددیری مشهوری خوانیمرگی شاعری
فروغ (فرخزاد) په قول :

(زمونر د ژوند دښته له تیارونه ډکه ده، هغله لری ډیر لری د
نور دوه تکی معلومیری خو کیدای شی چی هغه هم دلپوه
ستړگی وی).

خو موبه گران لوستونکی له وپروونکو، ژوبلوونکو او وژونکو
رنایگانو پرځای لکه ناسوی پتنگان یوی شاعرانه، عاشقانه او
غزلیزی رنا ته رابولو. دا رنا (دماښامونو ډیوه) یو ډیر ښکلی،
عاشقانه، شاعرانه او غزلیزنوم دی چی ډیر می خوښ شو، حکه می
خوښ شوی دی چی د ماښام د نوم په اوریدو می یوه غم انگیزه
ښکلا په روح کی انځوره شوه. چی بیا ډیوه هم له ماښامونو سره
غبرگه شی له یوی غم انگیزی ښکلا سره یوه بله زیړه انځوره غیره په
غیره شی داسی لکه د محبوب په تورو او پریشانو څڼو کی د نرگس
د گلونو غنچه.

خدای دی وکړی چی (دماښامونو ډیوه) د خپل نوم غوندی

سنگلی وی او د لوستونکو د ذوق پرمابنمونو د زیری رڼا غزلیز
لاسونه راتیر کړی.

زه نه پوهیرم چی دا لیکنه د (سارا) دورکو او شهیدو شعرونو
مرثیه وبولم او که د ژوندیو شعرونو د خپریدو مبارکی.
خپلی خبری د سارا د یوه غزل په څو بیتونو رانگارم، د شعر
مینه وال یی د شعرونو لوستلو ته رابولم :

ساقی نه ولی وچ ولاړ یی راته
دسترگو اوسنکې دی پیاله خونه ده
د نیمه خوا مینی کورگی دی په کی
بیلټونه مه راځه دیره خونه ده
د زرگی کور کی می یو گل سبکاري
نامرده مه شکوه باغچه خونه ده
د سارا د شعرونو د غوریدو او ځلیدو په هیله
په پښتنه او شاعرانه مینه
کاروان

پېښور د ازاد افغانستان د لیکوالو ټولنه (وفا)

۱۳۷۵/۴/۸

دسارا د ماسنامونو ډيوه

د پښتنو زنانه ژبې پحقله وئيلي شي چي دوي په فطري توگه شاعراني وي دوي چي ميچن ته ناستې وي نو هم يوه ټپه يا شعرني په خله وي كه گودر ته د اوبو د پاره ځي نو هم د گودر سره متعلقه ټپي يي بي ساخته له خولي وځي او كه په نور څه كار كي مشغول وي نو هم مصري يا لنډي وايي. پدي وجه نقادانو د پښتو شاعري ابتداء پتځو پوري منسوب كړي ده دا ځكه ډاكټرو ټپو او ځينو پخوانيو شعرونو مخاطبه د ښځي لخوا سرې ته شوي ده د مسافري او فراق تزكري د عشق و محبت شديد كيفيات او نور د غسي واردات سرې ته د ښځي لخوا بيان شوي نو په دغه وجه د شاعري شروع د پتځو برخه گڼلې شي.

د زنانه د كلام زړي نموني دپټي خزاني د شپږو زنانه شاعرانو نه پس په روانه شلمه صدي كي ډيري موجودي دي شلمه صدي كي چي سيده بشري بيگم (س. ب. ب.) كومه شاعري كړي ده اوسنيو په كي ددي دور زنانه شاعرانو نوري فكري اوفني اضافي كړي دي.

افغانستان کی هر څو که د تخلیق په ځای تحقیق ته زیاته توجه ورکړی شوی ده او د مخصوصو حالاتو ترمنځه گټور تحقیقی کار شوی دی خو ولی بیا هم پکی شعر او افسانې او ادب لطیف په اضافو کی د اوچتی پائی ادب تخلیق شوی او په هغی کی د ښځو هم واضحه برخه ده.

په دغه قسمه شاعری ځینو ناقدانو دا تنقید هم کړی دی چی دا قسمه شاعری کی تخیل او شعری نزاکت نه وی کوم چی د شعریت د پاره ډیر ضروری ده خو د سارا بی بی شاعری ددی قسمه شاعری بر عکس ددی په شاعری کی تخیل هم شته او شعری نزاکتونه هم او فنی ښکلاگانی هم سرور او مستی هم شته.

رندی هم شته او شوخی هم دغه قسمه شاعری کی شعریت او تخیل په غټه پیمانه وی او دغه څیز د سارا په شعری مجموعه «د ماښامونو ډیوه» کی هم ښه پرمیانه شته د تخیل او شعریت نه ډکه شاعری عموماً په صوری او تکنیکی لحاظ څه خو کمزوری هم لری خو دا قسمه تکنیکی او صوری لوازمات عموماً غزل د پاره لازمی گڼلی شی او سارا د نظم شاعره ده پابند، ازاد، مصری او د ډاکتر زیار صاحب په اصطلاح سپین شعرونه یی هم لیکلی دی دا ازاد او مصری نظم د رائج کیدلو په وخت ددی شدید مخالفت هم شوی وؤ چی پښتو کی ددی ځای نیول مشکل وی خو د وخت تیریدلو سره چی په شاعری کی چی رنگ رنگ تجربی او اضافی وشي نو دغه

قسمه نظمونو ته پښتو هم غاړه کيښوده او دا دی نن پکی د سارا غوندی پښتنی زنانه هم اضافې کوي د خوند خبره داده چی زنانه شاعرانو کی اکثره ازاد نظم ته زیاته توجه کړی ده دا ازاد نظم که پښتانه مخالفت کوی او که موافقت خو رښتیا خبره داده چی د زمانی د بدلیدونکو حالاتو او په نړیوال ادب کې د فنی او فکری جدتو نو تر مخه دا یو غټ ضرورت وو چی پښتو کی دې هم ازاد نظم رائج شي. دغو منشوری شاعری افغانستان کی ادبی ټوټی او پېښور کی ادب لطیف هم وئلی شوی دې افغانستان کی مرحوم عبدالحی حبیبی او مرحوم گل باچا الفت د اقسامه ټوټی لیکلی دی او پېښور کې مرحوم راحت زاخیلی مرحوم دوست محمد کامل او مرحوم حمزه بابا دا قسمه ادب لطیف تخلیق کړی دی او په ژوند کی د افغانستان داکتر زیار او محمد دین ژواک او پېښور کی د همیش خلیل ځینو لیکونو نه علاوه د هغه په افسانو هم دا مینه ماتیری.

دا سلسله اوس چی تر محترمی سارا بی بی راورسیده ځینی تجربی هم پکی وشوی په کومو چی د سارا بی بی نظر دی او د هغی په مناظرو کی بی خپلی ادبی یا هنری ټوټی تخلیق کړی دی په دغو ټوټو کی بی خوند هم شته او فکر هم او د ادب لطیف پښاسته نمونی دی.

لکه دا دي سارا د ادب لطيف يوه نمونه

خومره مؤدبانده به می (تانه) ویل چی (تاسو) ستاسو جمله به
می په هره خبره کی په ادب سره ویله چی تاسو خومره سڼه انسان
یاست خو په زړه کی به می ویل چی (ته) خومره راته گران یی.

او دایی هم د نظم نمونه

هر څه کیدای شی خو

هیڅکله داسی نشی کیدای

چی زه به ستایم

او ته به د بل

دا خیال دی

دا محال دی

د حقیقت نه لری

یو مجال دې

څکه چی مینه د عبادت نه کمه نده

او عبادت دروغ نشی کیدای =

سارا بیابانی د پښتو شعر په میدان کې یو نوی نوم دی خو د هغی د کلام د کتونو نه پس په ورومبې نظر کې بنده دا محسوسه کړی چی هغی یو بشپړ علمی او ادبی پس منظر لری او د هغی هغی شعری ذوق یو سپیثلی ذوق دی او د یو پاریدلې احساس میرمنه ده دا حیگونه د معیاری شاعری د پاره بنیادی موادو د لټون بنیادونه په گټه کوی پاتی شوه د شعر د جوړښت د هئیت او لباسی ښائست، نو هغه د وخت تیریدو او تجربی سره په خپله ځان برابر وی او پر مخ تگ کوی خو ولی دا به هم مناسبه وی چی خپلی شاعری ته د هغی دفن د خوږو سره د ځینو وړو وړو خامو ښودنه هم وکړی شی سارا د فکری او موضوعاتو په توگه د موجوده دور شاعره ده خو د بیان اندازه یی او د وینا (لیک) طرز په طرز یی د فولکوری (اولسی) شاعری اثرات څرگند دی. چی هغه په ازادو نظمونو کی خوشه معنی نه لری ولی په غزل یا په پابندو نظمونو کی د هغو پابندی لازمی شی دی او زه د سارا بی بی پام دی ته په خصوصی ډول راگرځول غورځام په مجموعی توگه د سارا شاعری د فکر او د تخیل په ډگر کې دیره ښکلی او معنی خیزه شاعری ده د نوی وخت شعور سره سره د یو خاص قسم جدت او تازگی لری او د تولونه غټ صفت یی د الفاظو سادگی او د بیان بیساختگی ده او په داسی حال کې چی زمونږ په ادب کی د زنانه و برخه لاتراوسه ډیره کمه ده د سارا غوندی د بیدار ذهن لرونکو شریکوالی دم غنیمت دی. او

زمونږه د ادب په روښانه مستقبل باندې کواهی کې زما باور دی چې
سارا که خپل شاعرانه صلاحیتونه په کار راوستل او د ادب مطالعه
یې جاري وساتله نو د پښتو شاعری باغ باړی ته به سدا بهار گلونو
پیرزوتنی ورکړی.

سارا چې د پښتنو د روایاتو یوه پابنده پښتنه پاتی شوی ده او
د ا خپل دستور د خپل تصور نه مقدم بولی او پښتنی حیاور باندې
غالبه ده ځکه له پښتو دستور نه پخپل شعر کې داسې گیله کوی.
تصور راته تصویر شو په لیمو کې

خپی می بندې د پښتو په زنجیرو کې
چې بنگری د سارا شرنګ کړی جتکه و خوری

چې مات نشی په دستور د پښتنو کې
داسې معلومیری چې سارا په سپین زړه سپینی خبری کوی او
قاطع خواب ورکوی او خپل غرور د پښتو ساتلو سره تړلی بولی
لکه چې وایی:

که سل ځله زړه بڼه کړم چې ساقی نه د اجام واخلم،
خو پښتو کنی یو پیاله ده جام نسکور دی پکی
په رستیا چې پښتنو میرمنو سره د حیا ساتنه د پښتو ساتنه ده
او د دستور ساتنه د دوی دلورو برونو د غرور ساتنه ده لکه چې د
سارا د دغه شعر نه څرگندیزی چې په کومه اندازه د پښتنی میرمنی

سره د خپلی حیا سوچ وی چی حتی د قلم په ژبه یی د شعر په

الفاضو کی بیانوی لکه چی وائی:

هم په کتو هم ته کتو کی مرمه

لکه ډیوه په اډیرو کی مرمه

ماته ستا مینه کی حیا رقیب شوه

حککه دستور د پښتنو کی مرمه

او دائی هم د آدابی ټوټی بله نمونه

کله چی می هغه ستاسره اشنا کړ پوهیری؟

هغه حُما مینه وه

حُما د ټول عمر سرمایه

حُما ارزو

حُما اراده

حُما ژوند او حُما د ژوند کولو وسیله خو کله چی تا د خپل یوه

گری هوس د پاره له مانه پردی کړی

د ټول عمر له پاره راته پردی ښکاری

ته په نورو هوسونو کی ډوبه یی خو

زه د حسادت په اور کی د تل دپاره په هر چا بی اعتماد پاتی

دسارا په ادب لطيف يا ادبي قوتى كې د ادب ډيرى ملغرى
شته چې په پخپل يو سوچه شاعرانه تخيل يې اميل تړى
جوړ كړى دى.

او داتى هم د شعر يوه نمونه چې د مولانا رومى يا بلخى يو شعر
يې پخپل روان قلم ژباړه كړى ده.
مولانا وائى:

بى همه گان به سر شود
بيتو به سر نى شود

سارا وائى:

بيله هر چا په سر رسئ

بيتا په سر نه رسئ

ته خوره دلبر نى حُما

حُان او خيگر نى حُما

نورالبصر نى حُما

شمس او قمر نى حُما

بيله هر چا په سر رسئ

بيتا په سر نه رسئ

په پاى كې د سارا د لاکاميابى په هيله

داکتر محمد اعظم اعظم پيسور پوهنتون

ستار په آواز راغي نغمو سره مستانه
 زاهد په نڅا راغي ساقې ته ئي ويل جانانه
 چي کړنگ يي د پيالو شو ساقې په نخيدو شو
 هر کنج د عبادت نه مست راغي شو ديوانه
 څوک د ووب په عبادت کي څوک لار د حقيقت کي
 څوک غرق په تصوف کي څوک زلفو کي زولانه
 يو مست په تماشي و بل مست په ميخاني و
 څوک بنگلي لکه شمع څوک پروند لکه پروانه
 صوفي په طريقت کي مست بنگاري په حيرت کي
 آسمان په ژړا سر شو هم ځمکه شوه لريزانه
 هر پاڼه کي حکمت شو هر جام کي شريعت شو
 چي پوه په حقيقت شو نادانه شو نادانه
 يو ويل چي دا جنت دي بل وي چي محبت دي
 بنگاره چي حقيقت شو افسانه شو افسانه
 چا لاس کي وو جامونه چا خوله کي آزانونه
 دا جاته شوه روښانه چي څوک شوله يکدانه
 څوک غرق په عبادت کي څوک غرق په محبت کي
 څوک خاندي په وصلت کي څوک تپتي له خندانه
 يو نوم يي دليلا کي بل نوم يي د شيدا کي
 نوم لارود مجنون شو قيس ورك شو له خپل حانه
 سوزونه او سازونه معشوق و مکيزونه
 عاشق و نيازونه بنگلا مينه يي شانه

يو حای کې عارفان و بلی حای کی عاشقان و
 تسبوح سره پیر راغلی مرید پروت په خمخانه
 محمود په پاچایی کې ایاز په غلامی کې
 بهلول په ملنگی کې بیکانه شو بیکانه
 حافظ لاری خرابات ته سعدی لاری مناجات ته
 دا دواړه مقامات ته جانانه شوه جانانه
 هم شمس او قمر دواړه په مینه شوه ترغاره
 مدهوشه سره واره دیوانه شو دیوانه
 راغلی له کعبی و د خکلو په وعدی و
 یو عشق ته په سجدی و وستانه شو مستانه
 ساقی لاس کې جامونه سر گرم و و بزمونه
 ټول ستوری په رقص راغلل سپورمی شنه له خندانه
 یو شمس شولو دیوانه بل بلخ کی شو مستانه
 دا دواړه شوه افسانه پیمانہ په پیمانہ
 یو خواجه عبدالله و تل سوال کې له الله و
 منطق کې پی همتا و دردانه شو دردانه
 تلاش تلاش د ژوند و په ژوند کی د عشق خوند و
 طبیعت کې پی هر رنگ و بیحانه شو له حانه
 چی ستوری شوه راسکته آسمان شو ملامته
 پرده پی په مخ راغله چی سره شوه له حیانه
 خوک تللی و کعبی ته خوک تللی میخانی ته
 «سارا» ستا ارادی ته حیرانه شوه حیرانه

گل دی بهتر له حان بهتر نه لری
د لاس آرا غیر له ساغر نه لری
بعضی وخت وینم خوشالي د دریاب
چی همیشه دا صدف گوهر نه لری
په گلستان کی غنیمت گنه وخت
بلی هفتی ته گل ثمر نه لری
د عاشق خواست گوره دمینی لارکې
بیله ژرانه بل هنر نه لری
که د معشوق په گور ټوک سر درون کړی
عجایب لار ده مگر سر نه لری
که ټوک همدرس د محبت د درس شي
نایاب د عشق علم دفتر نه لری
په میخانه کې چی ټوک می خوري همیشه
سبکلا د مخ بی هیڅ زیورنه لری
شیخه راپاڅه میخانه لوری څه
هسی شراب گوره کوثر نه لری
هسی لعل گوره په زرین جام کې دی
که بی بیخی چاته هیڅ زرنه لری
ساقی شراب ته بی خماره راکړه
هغه چی ماته درد د سر نه لری

د خدای په نوم چی تن می هسی بت دی
چی بت خانه کې یی آزر نه لري

د زړه له کومی د سلطان بنده یم
په ما نظر که د چاکر نه لري

که د «سارا» شعر ته غلط وایی څوک
هغه هم مینه په گوهر نه لري

ما ويل زره مي دي ورکړي ده ويل اور کي دي سيزلې
 ما ويل څه وکړم عاشق شوم ده ويل ځان دي کړولې
 ما ويل پوه نه شوم ناپوه وم ده ويل ژوند دي پلورلې
 ما ويل اوس پسي ژپېزم ويل ابدأ ژپېدلې
 ما ويل اوس مي څوروي تل ويل خوبانو رواج کړي
 ما ويل کاشکي مرک يو دم واي ده ويل ورو ورو دي منلې
 ما ويل نور په نفس راغلم ويل راځي نه يي راغلي
 ما ويل څوک مي چاره گر دي ده ويل مرگ خو تېتيدلې
 ما ويل چيرته به يي مونده کړم ويل بيابان کي مجنون وړي
 ما ويل زه «سارا» خو مرمه
 ده ويل بند دي دي ترلې

چی زما په کور کی ستا قدم ولگید
په زخمی زړه کې اغزی سم ولگید
په دی مانا چی ژوند بدل شو زما
په ډیر غمو د مینې غم ولگید
دا ډیر دردونه یی په شا وړول
چی خوږه آواز می د همدم ولگید
لکه چی ما سره یی رنحونه نیم کرل
هسی می سوچ کې دا صنم ولگید
«سارا» چی مینه دی دوکه نکړی نن
پس له کلو نه دي چی دم ولگید

سترگی تاته نه گوري کتی نه شي
ستا مینه حیا شوه غریدی نه شي
شا او خوا پیره د رقیبانو ده
شونډې وچی شوي مسیدی نه شي
حله می رابولي خپلی غیزی ته
شرم د پښتو دی چی درتلاي نه شي
ستا غوسه په مینه قیلومه زه
دا خو زما په مینه کی کمی نه شي
بنده چی هوسی شي په دامونو کی
داد مینی هود دی تښتیدی نه شي
تاته کبرچنه «سارا» ښکاري نن
ستا د عشق طوفان ته تمیدی نه شي

لويه خبر ده وږه خو نه ده
 تا ته ساده ښکاري ساده خو نه ده
 آشنا مې ولی ما نېرښن دي رانه
 وايه چې کړي يې گيله خو نه ده
 ساقی ته ولی وچ ولاړی راته
 دسترگو اوښکې دي پياله خو نه ده
 د نیمخوا مینې کورگی دي پکی
 بيلتونه مه راخه ديره خونه ده
 چی د هر کور بله ډيوه مړه کوي
 وايه صبا دي اندېښنه خو نه ده
 ماسره ستا د بلی ورځی غم دي
 تاته پلمه ښکاري پلمه خو نه ده
 د زرگی کور کې مې يو گل ښکاري
 نامرده ميشکوه باغچه خو نه ده
 «سارا» په ډاگه درته وايي واوره
 د مینې کار دی څه لانجه خو نه ده

۱۳۶۹/۱۰/۳

تصور راته تصوير شو په ليمو کي
خپي مي بندي د پښتو په زنجيرو کي
عقل هوش مي دادستور دي رانه وړي
که يي هر خومره خوندي کړم په بنو کي
هر ساعت چي د فلک ظالم له لاسه
د شفق بي رحمي وينمه پيالو کي
دا سرخي يي د شفق دوينو رنگ دي
کني زيب کا چي داوي په انگو کي
د ساقی لاس ته ناخاپه سترگي اوړي
را په ياد شي ستا بيلتون په زولنو کي
چي بنکري د «سارا» شرنک کړي جتهکه و خوري
چي مات نشي په دستور د پښتنو کي

بيله هر چا په سر رسي

بيتا په سر نه رسي

شپه يم چي لرنه رسي بيتا په سر نه رسي

ته خوږه دلبري حما حمان او حكر يي حما

نور البصري حما شمس او قمر يي حما

بيله هر چا په سر رسي

بيتا په سر نه رسي

* * *

ته حما خواب و خوري ته حما راحت بستر يي

ته حما وپس سحر يي حما سر تاج سرور يي

بيله هر چا په سر رسي

بيتا په سر نه رسي

* * *

باغ حرم مي ته يي زړه ته بيغم مي ته يي

داغ ته مرحم مي ته يي محبوب صنم مي ته يي

بيله هر چا په سر رسي

بيتا په سر نه رسي

* * *

که نه يي غم لرم يو لوی ماتم لرم

سترگو کی نم لرم دروغ چی صنم لرم

بيله هر چا په سر رسي

بيتا په سر نه رسي

* * *

حُما جنت ته یی حُما محبت ته یی
حُما کرامت ته یی حُما همت ته یی
بیله هر چا په سر رسي
بيتا په سر نه رسي
* * *

دم او قدم می ته یی د خیال همدم می ته یی
بنادي او غم می ته یی خوله کې هر دم می ته یی
بیله هر چا په سر رسي
بيتا په سر نه رسي
* * *

سترگو ته نور شوی ته زړه ته سُور شوی ته
روح په مُور شوی ته حُان ته ضرور شوی ته
بیله هر چا په سر رسي
بيتا په سر نه رسي
* * *

حُما شباب شولی د عشق کتاب شولی
جهان ته تاب شولی ماته عتاب شولی
بیله هر چا په سر رسي
بيتا په سر نه رسي
* * *

تہ د ظلمت نینہ یی د عدالت نینہ یی
تہ د غفلت نینہ یی د عبادت نینہ یی
بیلہ ہرچا پہ سر رسی
بیتا پہ سر نہ رسی
* * *

حما ہر خہ یی تہ ہم بد ہم بنہ یی تہ
اختیار کی نہ یی تہ حما پہ خہ یی تہ
بیلہ رچا پہ سر رسی
بیتا پہ سر نہ رسی
* * *

حما ثمرتہ یی آب کوثر تہ یی
ژوند تہ می زر تہ یی کور تہ می لمر تہ یی
بیلہ ہرچا پہ سر رسی
بیتا پہ سر نہ رسی
* * *

وصل تہ باغ تہ یی ہجران کی داغ تہ یی
روح تہ فراغ تہ یی فکر او ددماغ تہ یی
بیلہ ہرچا پہ سر رسی
بیتا پہ سر نہ رسی
* * *

شمس شہ رنیا غوارم خیلہ دنیا غوارم
تا غوارم تا غوارم تاتہ «سارا» غوارم
بیلہ ہرچا پہ سر رسی
بیتا پہ سر نہ رسی
* * *

په کومو سترگو چی تا ماته کتل
ما به هغو سترگو کی تاته کتل
ولی د زره په حال واقف نه شوی
پیوند د سترگو و تا چاته کتل
ما د رقیب له ویری حان غولا وه
تاولی هو حما یاناته کتل
دلته رموز و ته غصه شوی ولی؟
په رمازه کې تا سلاته کتل
زه نه پوهیرم که ته څیر پوهیری
منم چی ډوب وی ما حیاته کتل
پښتنی سترگی می وی حکه تپتی
ما معاشری ته تا «سارا» ته کتل

۱۱/۱۲/۱۹۹۳

مینه د یار می شوه غم غم غم
رقیب می وژنی هر دم دم دم
بیله تا یاره خپل حان شه کوم
حان لاتہ پرېزده جهان شه کوم

بی له تا ژوند شو ماتم تم تم
ستا په مینه کی لیونیه ومه زه
اور د محبت کی سپیلنی ومه زه
سترگونه می اوسپکی حی نم نم نم
اوسپکی می بهیزي بهیزي تل
زړه چی می کرېزی کرېزی تل
عمر د سارا شولو کم کم کم
رقیب می وژنی هر دم دم دم

ستا په وصال کې چې هجران وینمه
لکه سپرلي کی چې خزان وینمه
هسی ښکارېزی چې جهان خفه دی
چې می خفه د زره آرمان وینمه
یو سپیلنې رانه جوړ شوی اورکې
چې دی د مینی ډیرگلان وینمه
زه سرگردانه پخپل گل پسی یم
تاته چې گورم خپل جانان وینمه
له مانه ورك دی چیرته یی ولتوم
هر خواته گورمه زندان وینمه
زما مذهب کې خو یوه مینه ده
که داسی نوی ډیر شیان وینمه
سارا په دی آزمون بری اخلمه
زه خپل مجنون په بیابان وینمه

سترگو ته دی ووايه چی ماته کتل مه کوه
دی لوپو ژوروکې منزل ته تکل مه کوه
دا چی خندول یی گران ژړل ورته آسانه دي
سوچ ته یی خزانه په سپرلي کې راتلل مه کوه
نه به شي حُما ستا دنيا بيله حُما بيله ده
ما سره بی وخته په هر لارکې منزل مه کوه
دردپکی نثا کوي په سوز اوسازکی ژوند حُما
مه خوره چورلکونه ته غورځنک په یو پل مه کوه
زه په یو نازک تار د خپل ذهن تړل شوی يم
ستړی به شی پرېزده پرې گران دی تړل مه کوه
زه په ډیر وړوکی لفظ څلور تېکو ژوندون کوم
لور نظر دی خپل که د سارا پپی وژل مه کوه
ستا نه یار

هغه چی ته به راشی زه به نه یم
که یم خو هسی، د کاته به نه یم

یا به پنده له دی جهانده یم
یا به لویدلی لمرخاته به نه یم

دغه چی اوس دی انتظار باسمه
داسی به ته یی او دا زه به نه یم

له حان سره به کله کله وایی
کاشکی چی ته وای همدا ته به نه یم

هسی «سارا» سره هجران انتظار
دواړه یوشوی نو خسته به نه یم؟

کرخَم میخانوَ کِی خرابو کِی د رندانو
اوس یم ترل شوی په زنجیر د میخوارانو
نور می د شیخی له زاهدی نه په توبوتوبه
ورکه یی کره لار لارو په لار د کمرهانو
باسم انتظار که ساقی راکی جام د میو
وبه یی خسَم په سرو لبو په خیال کی د چشمانو
خومره به ژریرم په هجران کی نه پوهیرم
کله به د وصل غره په ماوشی یارانو

ستا د عشق په نوم چه حقیقت کی لیونی شومه
خیر سارا امید کره په احمد د مینانو

کاشکی ما نه وای لیدلای
غره می نه وای اوریدلای
ورنه . لری لری تللای
چه له ده نه ورکیدلای
پته مینه می ساتلای
هیچا هیچا نه لیدلای
زړه می تور شولو له مینی
چی له مینی تستیدلای
یوه زه وای یو جونگره
چی ستا غم می نه لیدلای
نه دی غم وای نه دی درد وای
نه هجران چی خوړیدلای
کاشکی لری وای له غمه
نه بیلتون کې کپیدلای
د جوانی عمر خزان شو
«سارا» ژوند دی دهجران شو

ما د عمرونو حقيقت واخيست
تا رانه لاس په دي ساعت واخيست
ما ويل چي څومره به اوږده شي مينه
څومره دي ژر رانه رخصت واخيست
په بزدلي دي راته زړه پريښوده
په ناکامي دي فراغت واخيست
څومره دي ډيري واسطې کړي پيدا
زه چي راضي شوم تا مهلت واخيست
يو تجربه مي بله زياته شوله
چي ورو قدم کي دي سرعت واخيست
بيام ته استاد ځما د وفا شوي ثابت
ځکه قلم نه مي فرصت واخيست
که مي سوزونه په سازو شوه بدل
خو ستاله ميني مي عبرت واخيست
زړه خو مي نشته بيا بي چاته ورکم
نن مي بي زړه ځانته نهضت واخيست
يوسف به خلاص دمجبوري له ژوند شي
که له عزيز نه يي عداوت واخيست
اوس خود مصر په کوڅو کي غره دي
چي زليخا عشق کي تهمت واخيست
نه به پياښه يوسف نه عشق شي پيدا
خو ما «سارا» تری صداقت واخيست

۲۶/۱۲/۹۵

غم د جانان می په گیلو کله حی
د هجر داغ می په سلگو کله حی

ساقی ته راوړه لږه شراب د مینی
د بیلته د درد په نیشو کله حی

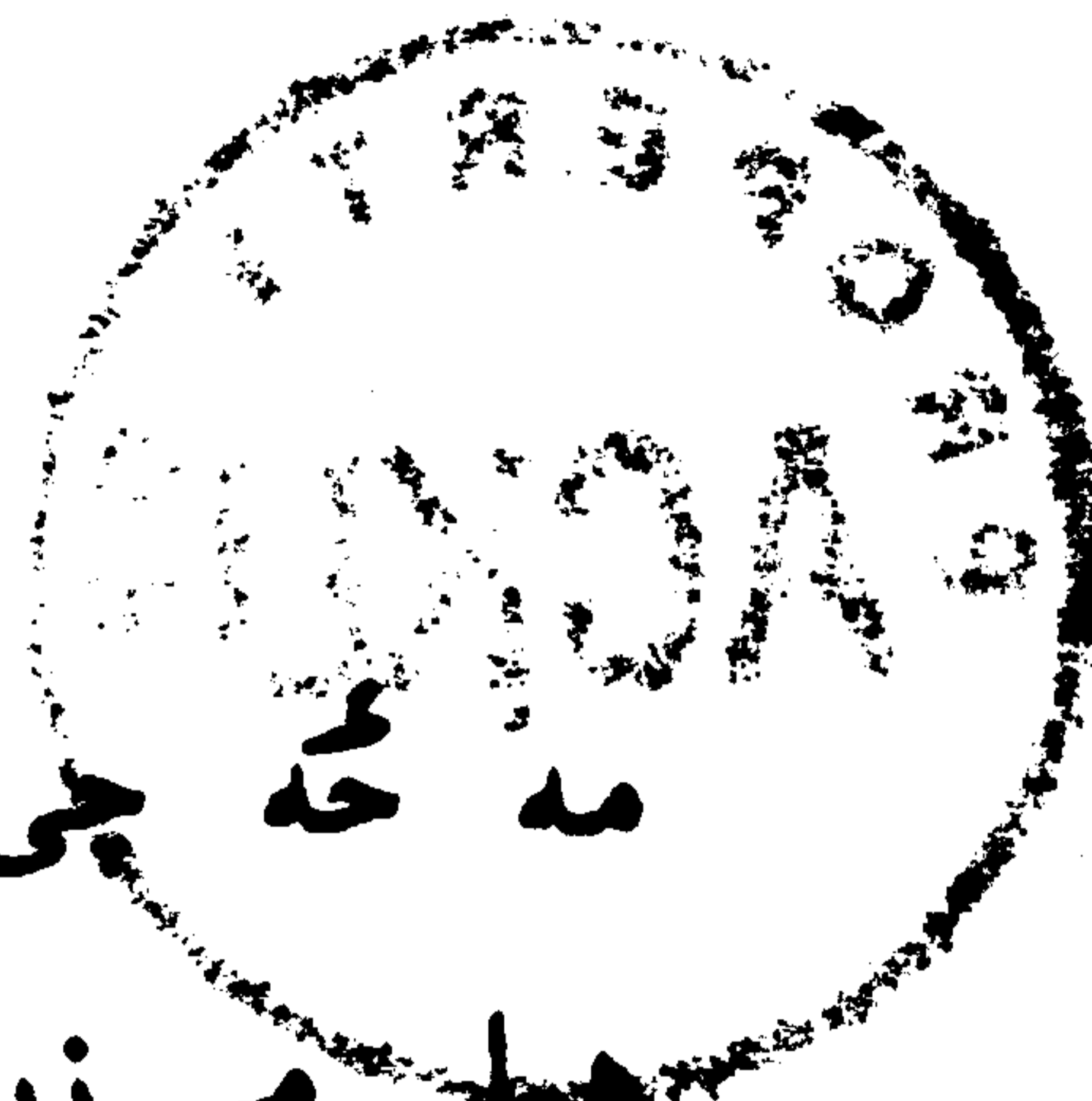
په میکده کې که سر نباسم
خان غولول په میکدو کله حی

د سترگو جام می ستا یادپړی گله
هغه نشه می په خوږو کله حی

هسی درد زه چی بی درمانه لرم
په دا داروو او دمو کله حی

که د سارا روح ته راحت غواړی خوځ
د «سارا» روح بی له لیدو کله حی

۱۶/۶/۱۳۶۶

تم شه چي تا سره لويپرڙمه
پوره ڪيدو ته يي هوسپرڙمه
خزان ته يي مه پرڙده مه ڪپرڙمه
خيال ڪي هجران سره ڪپرڙمه
اوس په دنيا پڪي سوزپرڙمه
روح مي له تن جي روانپرڙمه
چي بيله تا به زه اوسپرڙمه

مه حه چي تا پسي ڙپرڙمه
هيلي مي زره ته سلسلي جوڙوي
د ميني گل په مسيدو پنڪاري
ته چي لماحي زه بيتا حه وڪم
پدي خو پوشه جدائي دوزخ دي
تا چي حما له ڪلي ڪله وڪره
پدي وران ڪلي ڪي به ٽوڪ واوسه

تا سره روح حما له تنه جي نن
که لارشي زه سارا ورڪپرڙمه

۱/۳/۱۳۶۲

کاشکی لیونی وای چی دنیا نه بی پروا وای
گرخیدی په غروکې یو موجوده د صحرا وای

نه می کور او کلی پیژندلی نه د خلکو وای
نه می وچ لامده لیدی په سترگو نابینا وای

نه د چا په غم کی وای نه عجا غم د چا زړه کې
نه د چا قفس کې اوسیدلې نه رها وای

یا خو چی دیوه د ماپامونو د شاعر وای زه
یا د ماپام سترگه په آسمان کې یا صبا وای

ژوندکی می اختیار وای لکه بوتی په صحرا کې شین
هر څه چی راتلل په ما زغمل می د بیدیا وای

کاشکی لیونی وای چی انسان سره می غم نه وای
نه د بیلتانه ژړا نه هجر د «سارا» وای

ما ويل اي شمعي دا ولي هسي ژړاي
دي ويل نه گوري چي ورو ورو تته كيږم

ما ويل ولي دي خدا په رڼا پلوري
دي ويل صبر چي پتنگ ويلي كلايږم

ما ويل ولي بيا قاتله د خپل يار شوي
دي ويل مينه چي يوه شي محوه كيږم

ما ويل دا څنگه دنيا ده ستا د ميني
دي ويل زه خپلي دنيا ته رڼا كيږم

ما ويل ستا خپلي دنيا كې پتنگ شته دي
دي ويل هوزه هم هغه ته هوسپږم

ما ويل بيا به هلته څه ورسره وكړي
دي ويل ژوند مو سره يو دي خوشحالپږم

ما ويل دا څنگه فنا څنگه بقا ده
دي ويل زه هم په حيرت يم نه پوهيږم

ما ويل ماتم د نارام روح آرام راكړه
دي ويل زه هم د «سارا» ژوند ته ژړيږم

يو شمع مي تصور ڪي ستا د ميني ڪرلو بل
رنا يي کائيناتو ڪي خوره شوه په يو حل
په ستورو ڪي خوره شوه تماشا زما د ميني
يو زه شوم وفا داره چي جهان راته ڪتل
جونگره مي د سين په غاره جوړه ڪره څنگله ڪي
رنا ڪي د سپورمي مي ښڪلي مخ ليد لکه گل
غذا مي وه ستا مينه او اوږه مي خپلي اوسنڪي
عجيبه فلسفه ڪي چورليدم لکه بلبل
دنيا مي وه رنگينه په وسوزونو او سازونو
يو ژوند وچي دسين ڇپوڪي وروسته وړاندي تلل
دا ته وي او که ژوند و راته خوږ چي ٽول جهان شو
خوازه ترخه مي خوښ شوه هم ٽرل هم مي خندل
زه تا پسي روانه مرگي ما پسي روان
په دي مقابله ڪي زده ڪره ما دغم زغمل
د سين هره څپه راته د تير ژوند افسانه شوه
وږمه ورپسي راغله ويل اميد ڪره په ازل
نغمي وي د مرغانو عظمتونه وو دغرونو
د ونو مقامونه په هر پانه يي ليکل
تير شوي په دوي باندي خزانونه بهارونه
سبق يي ماته راڳرو سوز او سازڪي پائدل

عجیبه فلسفه ده هسی نوم ئی دی ستا مینه
که څوک پکی اوسپړی که راځی او که تری تلل
که غم دی که پنادی ده یو تلاش د محبت دی
ژړا ده که خدا ده ورکول که راکول
دا بحر دی بهیږی زما او ستا د مینی کور دی
زه ژاړم درنه غواړم په دی غاړه یو محل
تا زما د ضد دپاره محل جوړ په افسانه کړی
ستا مینی داسی یوړم چی ستا ^{شو} غیر تاج محل
آواز د سین د غرو په انعکاس کی راغی غوږته
چپه را باندي راغله او په مایی وخنډل
ویل تیردی کړه دیرش کاله دری دپاسه لاهوس کړی
راپاڅه مازدیگر دی بلبل تا باندي ژړل

«سارا» په صحرا سره شوه خو منزل یی دی وړک کړی
قدرت ته په حیرت شوه چی دا څنګه جوړول

چی تصور کي می دنیا جوړیدی
خومره به پته وای چی رشتیا جوړیدی
هره لمحہ می په تور تم د بیلتون
په انتظار که می صبا جوړیدی
حما تخلیق عجیب قانون جوړکری
چی په ژړا کی یی خدا جوړیدی
ما به له خلکو نه تل پت ساتلی
که می په وسه کي همدا جوړیدی
لمر او سپورمی به ستا حسرت خوړلو
د زړه په کور که می رڼا جوړیدی
د سیند څپو سره به تل خنډیدی
که په ځنگلو کي می پناه جوړیدی
ستورو به حما په لمن سر ایښودی
که می خالونه په سیما جوړیدی
چا به د چانه گيله نه کولی
که په رشتیا ژوند د «سارا» جوړیدی

په زرکی دی ده مینه که سور اور دی پکی
 چی سترگو ته دی گورمه یو شور دی پکی
 چی تا ته یی ثابتہ کرم نو سترگو ته می گوره
 ته، گوره چی د چا سنکلی انخور دی پکی
 په مینه راتہ گوره بانہ ونہ خمبوئی
 شي وران به چی زما د مینی کور دی پکی
 پوهیرم چی می بخت د غم سیلی په خپو یور
 خه وکرمه ناترس بیلتون یو زور دی پکی
 خبره د هر کس ناکس که ورم نه می خوشبیری
 نو خکه چی له مینی می زره تور دی پکی
 دا ستا مینه می خوبنه ده واللہ که ته پوهیری
 له تانه که یی غواړم خو پیغور دی پکی
 که سل خله زره بنه کم چی ساقی نه دا جام واخلم
 پښتو کی یو پیاله ده جام نسکور دی پکی
 ستا مینه لیونی ده او که زه یی لیونی کرم
 «سارا» ستا پاکه مینه هسی پور دی پکی

نن می ستا سترگو کی نشه ولیده
 خداپرو نشه می پښتنه ولیده
 چی تنکی مینی پکي کور جوړ کړی
 نن می ها کور کپ میکده ولیده
 څومره خپه شوم چی پری پوه نشومه
 چی می ستا سترگو کی پیاله ولیده
 ما په تندی باندي خال تاته کیښود
 تا ویل چی ما پکي کعبه ولیده
 په زړه کی دار په سترگو گورمې درته
 ښه شوه چی خوله کپ می توبه ولیده
 ساغر می راوړلو چی مات یی نه کړي
 «سارا» ستا سترگو کپ بانه ولیده

ستا په یاد

چی پیدا شومه زنده شوم بیا اسیره د بنده شوم
لاس او خپی می دی تړلي په سرو سترگو می ژړلي

زړه گوگل کی کړیدلي

له غمازه ژړیدلي

ژبه گونگه شوه په خوله کې غوړه می کونې شو په هرپله کې

یا کوچی د دامانو وای چی کړدی می په دشتو وای

یا شاهین د هسکو غرو وای

یا په غاړه د رودو وای

یا هوسه د دامانو وای یا طوطی د شنو باغو وای

یا زیره حوان د پښتنو وای یا وحشی دښو ځنگلو وای

پښتنه پیغله وای ناسته

تور پیکي می وای آراسته

پاک شپونکي سره می ژوند وای چی می هلته د ژوند خوند وای

چی حفستلی می په غره کی پاکه مینه می په زړه کی

دا بی سره می غره وای

در مو می راته پر وای

د ماښام په آذانو کې راروانه په ځنگلو کی

دانگ په لاس تن کی کوسې وای

پت په خوله کې گونگوسی وای

ورو ورو تلی د کږدی لورته یا جونگری ته یا کورته
راختلی چی سپوږمی وای د ماینام په گوله گی وای
چی له لری می په غوږ وای د شپونکی د شپیلی غږ وای
پوه به نه شی په بل خوند خومره خوند کړی آزاد ژوند

خومره خوند پخپل زړه ژوند کړی
د «سارا» ژوند به شه خوند کړی

ستا د یادونو سره لویي کوم
د غم خیالونو سره لویي کوم

کله چی وران مگور د آشنا وینمه
هاسات غمونو سره لویي کوم

زړه چی را تنک شی تھی وسپرمه
د پرهرونو سره لویي کوم

کله ستا مینه خندوی می خیال کی
کله وختونو سره لویي کوم

وختونه ٹرنکه په بیرہ تیر شول
چی د سوچونو سره لویي کوم

چی زنگوی می د بیلتون غیژه کی
ستا د قالونو سره لویي کوم

دغه دردونه له «سارا» نه نه حی
چی له دردونو سره لویي کوم

هغه څي زه يي هر زمان وڅوړم

چاته به وايم څي جانان وڅوړم

له ځواني مخکي چا زړتوب ليدلی

مخکي له وصله دي هجران وڅوړم

ځلک دي ډير دي دجنت په تمه

زه دي دوزخ په دي جهان وڅوړم

زه دي گلونه د سپرلي څه کوم

څي په سپرلي کي دي خزان وڅوړم

ستا د خزان خبر سپرلي کي راغي

ستا د ليدو تړي ارمان وڅوړم

زه دي ديدن په تمه تمه ناسته

په انتظار کي دي زمان وڅوړم

هغه سات رانغي څي ته به راشي

«سارا» اميد کي زړه نادان وڅوړم

هم په کتو هم نه کتو کې مرمه

لکه ډيوه په اډيرو کې مرمه

ماته ستا مينه کې حيا رقيب شوه

حکه دستور د پښتنو کې مرمه

په پسرلي کې می خزان لټوم

بيلتونه ستا په ناکردو کې مرمه

د ميني غږ، خويي په مينه اورم

چی ورتلی نه شم حسرتو کې مرمه

چی می د خيال په غيږ کې تنگه نيسي

د طوفانی ميني هچو کې مرمه

«سارا» له لری نه ستا مينه سوزي

حکه نژدي خو په نشو کې مرمه

ڄڻڪه درد سره آشنا شوم
ڄي دا ستا په مشغولا شوم

محبت سره يڪتا شوم
د هر ڇا څخه سبوا شوم

په لٽون ڪي د وفا شوم
د هجران نه په ڙپا شوم

بيگانه په دي دنيا شوم
د يو شپي په تمنا شوم

د سٺو بدو نه جدا شوم
انتظار د دورغا شوم

او بي خوبه تر سبا شوم
ديو ستوري په ثنا شوم

د يوه نوم په وينا شوم
خپل هدف ته با وفا شوم

ڄي روانه په بيديا شوم
ڄي له هر شي نه سبوا شوم

ڄي پيدا په دي دنيا شوم
له ازله مي دا برخه

د پاپل اول قدم ڪي
په دويم قدم ستا لور ته

په دريم قدم دعشق ڪي
ڄلورم قدم مي دا و

په پنجم قدم له هر ڇا
په شپڙم قدم د وصل

ڄي په اووم قدم داخل شوم
په اتم قدم مي سترگي

په نهم قدم بي هوشه
په لسم قدم آرمان ڪي

ڄي دلسو نه يو زيات شو
دوولسم ڪي ڄي داخل شوم

لوي دفتر مي ڄانته جوڙ ڪي
پخپل خيال ڪي گهڙيمه

خال او خط کي يي زيبا شوم

نور له هر شي بي پروا شوم

په تقدير باندي عالي شوم

زما په مخ مخ په يکتا شوم

د دادرست جهان پادشاه شوم

د بي زړونو شاهنشاه شوم

هم بامهر هم با وفا شوم

چي په قول جهان رسوا شوم

په تعليم د عشق سينگار شوم

چي مي خوند د هجران وليد

چي دميني درس مي ولوست

چي د عشق خچيره راغله

په کچکول دقناعت کي

زه د خپل خيال په جونگره

د- زرگونو غم د پاسه

د خپل خيال په هوا لارم

ژوند مي قول شو مينه مينه

باوفا «تاته» «سارا» شوم

ستا په ياد

په قلمه څه دي زړه کې دي اوس وايه !
د جانان د مخ ډيوه راته بڼه ستايه !
ته تسکين زما د قلم قلم زړکی شه
بڼی خوږی خوږی خبری راته بڼايه !
چی په ژمنه او وفا باندي ولاړ دی
د هغه آشنا په مينه راکه رايه !
هيڅ تاثير دا نصيحت د ناصح نه کړي
ځکه شيخ دزمانی شولو بد رايه

په قلمه ! ته همراز شوي تسل راکړه
«سارا» اوري ورته ووايه له ورايه !

تیر دی خه په زړه کې شول آشنا راته
درخ چی می په زړه کی شولو بیا راته

سترکی دی خواب راته ښکاره وایی
زما سترگو کې سوال ډیر شولو بیا راته

شین آسمان کی وریخ د باران نه ښکاری
دا خلې به نه اوری رښتیا راته

ډکه پیمانہ که بیا چه شوله
مات به شي ساغر په دي دنیا راته

عشق خوبهانه راته د مرگ ښکاری
وایی جهان خوشی کره «سارا» راته

سحرگه وه د شبنم اوبنکی باران وي
راتوی شوي د گلرخ په زرخدان وي

ما ويل شه دي اوریدلي چی ژپېزی
ده ويل هی افسوس عاشق یی خو نادان وي

په حیرت یم چی ما ولي تپوس وکړ
زما خواب کې چی بی صبره افسوس وکړ

پوه شوم زه چی «سارا» عمر دی پریاد کړ
چی عاشق دی په تپوس باندی ناشاد کړ

سترگی په زره کې انتظار لرم

لکه په گلو کې چې خار لرم

دومره الفت باندې دی څه وکمه

چې تصور ته دی تلوار لرم

چې دی لیدوته هوسیزم څومره

همره وصال ته پت اسرار لرم

پلوله ستورو نه په شپه کې ډک کم

سبا په وریخ آسمان بیمار لرم

مینی دی مانه زلیخا جوړه کړه

کچکول په لاس سترگی په لار لرم

کنعانی مینی دی بی واکه کړمه

اوس د یو آه سره انگار لرم

صبر به څنکه ته «سارا» ته ورکړی

زه پخپل مینی اعتبار لرم

ستا په یاد

چی تصور کی دی تصویر ته یو نظر شم آشنا
لکه قدم چی بی اختیاره زدم ابتر شم آشنا

څوک به دشمن شغلو ته وگوري په هسکو سترگو
بغیر له دی چی دی هم نوعه لکه لمر شم آشنا

تا کله هم په آئینه کې خپل جمال لیدلی ؟
چی ته سیلی شی راته خود به در په در شم آشنا

زما په سترگو کی ماسپام د غریبانو ستوری
ورک به شی ستا رڼا ده ویره څنکه درشم آشنا

مقام دی مه پیتوه لاس لږ د امداد را که
دومره می پوی کړه چی خبر په سر او بر شم آشنا

هر غم او درد جهان رنگین جمال رنگین وینمه
څومره ښکلا دطبیعت ده که خبر شم آشنا

لږ شان می پوی کړه چی عذاب د تنهایی وزغمم
دوزخ به ښه وی که وصال سره دی در شم آشنا

په دی کم زوري انسان نور لاشه ستم کوی ته
«سارا» لږ پرېزده چی پردی نه در بهر شم آشنا

خوار شی رقیبه تھے دی سہ جوڑہ کرہ
 پہ نوم د اجر دی بانہ جوڑہ کرہ
 ستا خو هدف د خپل ذاتی گتھی و
 پکی دی حُما نوم پبنتنه جوڑہ کرہ
 دزرہ پہ کور کپ می یو کور د مینی
 تا د بیلتون پکی دیرہ جوڑہ کرہ
 تا د پبنتو د جہالت پہ نامہ
 ماتہ د عمر اندیشنه جوڑہ کرہ
 کلہ حیا کلہ یی دود او دستور
 سہ پہ شریکہ دی پلمہ جوڑہ کرہ
 رقیبه وسوزی ایرہ ایرہ شی
 ماتہ دی قول عمر لانجہ جوڑہ کرہ
 وسوہ «سارا» د روایاتو پہ اور
 ماہنام بیلتون ترینہ دیوہ جوڑہ کرہ

د زړه فیصله داده چی گیلو ته به درخم
هجران یه خپلی فریادو ته به درخم
بغیر له رقیبا نومی پیره په لاره نشته
تکل د مینی هوډ دي چی کیسو ته به درخم
ایرو کی یو سپرغی یه لمبو کی نه خایریم
اوس جوړه که لبه شومه لمبو ته به درخم
کاروان د منزلونو شوم روانه یم په مخه
شوگیر بی خوږه کړي یم خوږو ته به درخم
پوهیږم رسیدو ته می د مینی لار اوږده ده
ستا مینه بدرگه شوه پسرلو ته به درخم
«سارا» دوخت قاضي چی په تازې نه دی خوږ کړی
گیله به له چانکړی خو میلوته به درخم

تاته خو په سترگو کې بل چا غمونه ایښي دي
ماته خو همتا په زړه کې سخت داغونه ایښي دي
اوس خویم حیرانه ستا علاج که خپل علاج وکړم
ماته خو علاج کې خپل آشنا دامونه ایښي دي
ماته خو دا مینه په آغاز او ختمیدو شوله
ځکه چې پښتو دا ناروا دودونه ایښي دي
اوس تری اووښتی نشم که واورم لیونو سره
هسی خوی ماته د ژوندون دردونه ایښي دي
پرېرده چې باغي می دغه مینه ترقیامته شي
ځکه بی انصافو ورته دا قیدونه ایښي دي
هر کړی می خولی ته یوه آه بله لمبه گرځی
دی بله لمبه کې یی عجیب سازونه ایښي دي
څومره بندیزونه د آشنا مینه کې وینمه
دا آغاز «سارا» انجام کې څه سوچونه ایښي دی

سترگو می رنگ واخست دتورو شیونه
ستا د وصلت د انتظار لمحونه
تا د صبا په امید قتل کرمه
لکه شبنم شاختم د گل خوش بونه
لکه تور داغ د غاټول زړه کې ښکاري
دا غلی زړه ژاړی دا ستا د تلونه
د خزان رنگ زړه گونه کې ښکاري
دا وچی پانی د بیلتون راتلونه
پریشانی زلفی د ماښام نښه ده
د ډیوی اوسپکه ده د لمر لویدونه
د «سارا» زړه د ماښامونو ډیوی
تاته ژړی، شومه دم دردوونه

هسی غمونه راته ستا پاتی شول
چی می دا غونه د آشنا پاتی شول
زړه می نری نری خوږیزي یاره
چی آرمانونه راته بیا پاتی شول
چی تیر وختونه دی آشنا یادوم
د بیلتانه دردونه حُما پاتی شول
تیر پسرلی به بیا په خوب ووینی
دا امیدونه د دنیا پاتی شول
خومره دی غم خومره دی درد دی گله
چی دغه ټول راته «سارا» پاتی شول

نه چي په زړه کڼې دې څخه بيا ښکاري
 د قلم ژبه په وينا ښکاري
 څه دي پټ کړي دي په ډاگه يې وايه
 گرځي ککوکی دې ژړا ښکاري
 دسترگو کسي مې ستا کور شو کله
 څله دې سترگو ويل چي دا ښکاري
 اوس به بانه راته په څه کوي ته
 چي دغه توله ستا ادا ښکاري
 دا سلسلی د ميني څخه څيری
 په دا رمزونو کی خو ستا ښکاري
 خيال کی کيسی د ميني اورمه نن
 نه چي جفا راته وفا ښکاري
 بس دې بيلتون سره نور پريکړه وکړه
 نن په موسکا درته «سارا» ښکاري

چی له حیا پر ما خولی راځی
ته راته وایی چی ولی راځی؟
لکه شبنم چی په گلونو اوری
دا ستا له خوا پما وږمی راځی
حیرت می یوسی بل جهان ته گله
چی ستا د مینی ولولی راځی
چی د لاسو زنجیر چاپیر شي له ما
خولی ته بی واره می گیلی راځی
چی ستا د غیزی سمندر می یوسی
سارا ته هیلو کې لانجی راځی

بیا می دا ماشوم زږکی ژړېږی نن
ناز کوي میناز بین غواړي کږېږي نن

تش گوگل کی غورځي په تریکو دی
یار پسی سلگی وهي زورېږي نن

غواړي بی وفا آشنا چی تللی دی
هر خوا لالهناد پسی گرځیږی نن

ژاړی هوسیري آرمانی سټکاري
ډوب په سمندر کی معلومیږي نن

ویسپه به وي پاتی تر سهاره نن
ډیوه دماښامونو می مړه کیږي نن

جوړ می ورته تال کړو د فکرونونه
زانگی دی «سارا چی پی زنگیږی نن

ستا په یاد

زليخا شومه د مصر په کوڅو کې
گيلی اورم د الزام په زولنو کې
د يوسف د محبت سره آشنا شوم
گرچم ورکه يم پخپلو او پردو کې
حه به وایم حقيقت چاته معلوم دی
نامعلومه شان منزل دی په مزلو کې
په الزام د عشق اخته شوم څه به وایم
ډوبه شوي يمه وینه په خوږو کې
نه يو لاره نه گودر راته معلوم دی
کله غرو کې په سوچو کله ځنگلو کې
ستا د مینې سوز او ساز راته محل شو
نور جهان شومه د مینې په خيالو کې
که ستا ډیره مجبوری وي خدای دی مل شه
د «سارا» ځای شو آخر ستا قدمو کې

خولی ته مې بیا چی نن گیلی راځي
ستا د غمونو سلسلې راځي
لکه وږمه د صبا یی چی آشنا
دا ستا له خوانه ولولی راځي
د بيلتانه ظالم له لاسه می زړه
وایی پښتو کې حوصلی راځي
دغه دستور مې زړه تنگ کړی گله
لکه ساه خيژي او خولی راځي
دومره حسوده ستا د مینى بڼه
که د رقيب پتا وږمې راځي
د «سارا» زړه یی قبلولی نه شي
که دي پر بل سترگي خوږی راځي

چی مې زړه راته تسل ستا په کتو شي
يو څو څاخکي مې له سترگو په وتوشي
چی پيالۍ راته لبريزه شي جام جام شي
هله پوه شمه رقيب ته يار په تلوشي
بيا لمن له ستورو ډکه کم ماښام کې
تصور مې په لټون کې ستا د پلو شي
چی مې هيلی د ماشوم په شانی تړي
ستا د غيږی په احساس ساه په ختو شي
د ساقی نه مې لاجام اخیستی نه وي
سور شفق داغ د «سارا» په انگو شي

په سپيڅلي لمن هسي تهمني شوم
اوس د شمعي په شان تنه مهمني شوم
هر اوبښکه مي رڼا د حقيقت شوه
هر لمحہ کي د ژوندون خوږه هستي شوم
مانه څله امتحان اخلي د ميني
ستا له پاره زه پښتو نشه مستي شوم
که دانه مني نو سترگوته مي گوره
چي تصوير ستا راسره که د پردي شوم
ما «سارا» تالا والا د نيا دولت کړه
چي راگيره ستا د عشق په بي وسي شوم

۲۶/۱۲/۹۵

دا عجیبه ننداره ده نوم یی مینه افسانه ده
هر تیرشوی ورته یاد دی لکه سیند خپه خپه ده
* * *

په یو مخه لاروان دی پکی کرخه فلسفه ده
سرگردان به پکی گرخی لږ خدا پکی پلمه ده
* * *

په ژړا نه پوره کیږی خو سوزونو کی نغمه ده
جوړوونکی سوزوونکی هم په دا هم په دغه ده
* * *

د خدا ژړایو سر دی هم یی وسوزی آیره ده
کله یی مست اولاپروا کړی کله یی ږوند کړی پروانه ده
* * *

لیونیان یی ننداره کړی خه عجیبه زمانه ده

تل تقدیر باندی الزام کړی

د «سارا» دغه بانه ده

۲۹/۱۲/۹۵

گلابو نه سپرل کيږي د اغزيو په درشل کې
له جامونونه توييږي د بربينا په يوه ځل کې

ستوري ستوري را بهر شي د آسمان په شنه لمنه
حوصله چې ورسره شي لوی منزل وهي يو پل کې

هسي مست انسان روان شي د کاروان په لويه لاره
درته رابه وړي گلونه درته کيږدي په اوريل کې

بي خودي به کړي آغازه کله سوز شي کله ساز شي
د «سارا» دپاره ژوند شي ستا د مينی تاج محل کې

ستا د یادونو سلسلی راځي
په خولی د مینی ترانی راځي

چی د بیلتون سره دي شپی تیروم
ناڅاپه خولی ته می بنیری راځي

چی می د سرو سترگو تپوس وکړي څوک
ترور حالت کې څه پلمی راځي

ماته خو ستا د مینی غیر یادیري
غم ته بانه درد بهانی راځي

شپی می بی تا په میړتون شوی اشنا
«سارا» ورځ ورکه شوه اوس شپی راځي

ماتہ د مینی نہ شباب راکہ
پڑ دی پہ سترگو کپی شراب راکہ
چی دی بانہ پہ پیو ولگیڑی
داسی سترگک باندی خواب راکہ
چی د رقیب خار نہ خان خلاص وگنم
پہ غلچکنی نظر حساب راکہ
چی پہ کتو کی دی نشہ وده شم
شوگیرو شیوتہ می عذاب راکہ
چی انتظار کپی می دی لار خارلہ
«سارا» تہ پڑ دیدن صواب راکہ

ساقی زه مست یم په چشمان دمیوو
حککه زه غواړم شي جهان دمیوو
ما د غمونو باده وخورله
حککه ستا عشق کړمه نادان دمیوو
گوره زما دغه جونگړه کې نن
دی راتول شوی مینان دمیوو
که یی شاهان په جام د زرو کې خوری
ماته د سترگو جام دی جام دمیوو
زه د تور بخت توری کوتی کې همیش
غواړم نشه په یو داستان دمیوو
حله «سارا» ته نصیحت کوی ته
خی په جانان پسی په شان دمیوو

چی باٺه راتہ پہ قہر شي انداز کي
پہ غزل می زلزله راشي پہ ساز کي

تزلزل راتہ د مینی پہ کور راشي
خپل محل وینمہ ستا د سترکو نازکي

پام چی وړان می دا دمینی محل نکړي
د بڼو پہ زمبیدو یم اعتراض کي

ژوند او مرگ می ستا د سترگو رپ کي وینم
چی غصه شی لای اور خوښ دی گداز کي

تہ چی اورشی زہ لمبہ لمبہ د مینی
«سارا» سوز و ساز انجام شي پہ آغاز کي

۱۷/۹/۹۳

زړه می غواړي لاره شم پرواز وکم

باد شمه وږمو غوندی آواز وکم

غاړه غړی گل سره په مینه شم

ورو ورو ترینه تاوشمه آغاز وکم

وریخ شمه باران د پسرلي شمه

بڼه هوا د پاهو منخ کې ساز وکم

ورو ورو روانیزم سمندر خواته

غږ د هر څپي سره پټ راز وکم

تیره شم ساحل نه غره ته راشمه

دغه ډیرو غرو سره څه ناز وکم

دی نه هم چاپیره گرده وگرځم

لاره شم «سارا» بیا بل آغاز وکم

ډی غره:

ستا د ښکار هوسی مه

تانه سپیلنی مه

مینی نه دی څارشمه

چی بنده ستا داموکې یم ----- خوښه پدی غرو کیم

دغه لویه دښته ستا

د عشق لویه فضا ده

لایتنهایی ښکاري

ستا هجرته فنا ده

لاس په لاس کې راکه

ستا دمینی ترانو کې یم ----- خوښه پدی غرو کې یم

څو به دواړه څو به

دی دنیا نه بل جهان ته

ورو ورو به رسیزو

له دی مینی خپل آرمان ته

لاس تر غاری راشه

زه «سارا» ستا په نشو کې یم

خوښه په دی غرو کی یم

په دښتو په دامانو کې د طبیعت په منظرو کې
خما د خیال کېدی ولاړه د سپرلي په نندارو کې
تور می بخت توره کېدی وه لری شوی له ښادی وه
تسلیم شوی وه ازل ته تمه داره دسیلی وه
چی به کله راروان شي دغه باد به سرگردان شي
چی چپه د خیال کېدی شي سترگی پتی له جهان شي

د «سارا» دغه خیالونه
همیشه پی خوری تیارنه

ٺٺه وليڪمه نه پوهيزمه زه
 د خپل قلم نه چي ويريزمه زه
 ٺٺه وليڪمه چي قلم وايي
 يا وليڪمه چي صنم وايي
 يا وليڪمه د زړگي دردونه
 ٺٺه يي خوندي ڪمه دايت رازونه
 قلم خو وايي چي خدا وليڪه
 زړگي مي وايي نه زړا وليڪه
 اوس د قلم د خولي خدا وليڪم
 ڪه د خپل زړه رضا زړا وليڪم
 ڪله د گلو منڇ ڪي گڏه شمه
 ڪله اغزو سره همدمه شمه
 ڪله بلبل وايي گلزار وليڪه
 ڪله ڏيوه وايي انگار وليڪه
 چي مي دا ڏونڱي په ٺٺو راشي
 هغه دم ماته سمندر جوڀشي
 حوصله وايي چه يو غر وليڪه
 ٺٺا د صبر پس منظر وليڪه
 تحمل وايي لويه لويه لمن
 ته د کوچيانو په صحرا ڪي گوره
 په لويه دڻته ڪي ڪڙدي وليڪه
 يا دم عصوم شپونڪي شپيلي وليڪه
 يا د سيرليو د نارو سره سم
 يا د پونڪي هياهو سره سم

يا مازيگر يايي ماڻھام وليڪه
يا د شيد و هغه ڊڪ ڄام وليڪه
بيايي د ميني دنياگي ته راشه
يا د جونگري پناگي ته راشه
يائي بيلتون د تورو شپو وليڪه
يائي وصال د زيارتو وليڪه
يا د يو پاڪي پستني پيغلي چي
په سپيحتوب کي تورپيڪي سپينوي
راشه يو خدای او يو مين وليڪه
يا د هجران خزان چمن وليڪه
چي ڏيوه بله شي کڙدي شي رها
يا د شفق په بي رحمي شي صبا
بيا پت پتانه د ڄنگل وليڪه
يا سترگي سيل کي د يو بل وليڪه
دواڙو ته گوره چي خدا کوي
ڄومره د يو بل نه حيا کوي
ميني ته يي گوره يو مين وليڪه
د يو بل غم کي يي غمجن وليڪه
بيلتون که راغي بيا تباہ به شي
د يو بل مينه کي تباہ به شي
بيا نه ليدلي د «سارا» وليڪه
نه لويديلي نه شيدا وليڪه

ورغلم زندان ته دیدنو نوبار تپلی و
 راغلمه خپل کورته امیدونو بار تپلی و
 داسی می ناره کپه ای ظالمه دادی څه وکړل
 وامي ورید ځواب لاپرو وختونو بار تپلی و
 کیناستمه هسی د مجبور ژوندون په سوچ کې
 څکه چی عذرونو او سوالونو بار تپلی و
 هغه تیر وختونه او د هیلو ډک زپگی څما
 ټولی نیمخوا شوي آرمانونو بار تپلی و
 پلاکی می په زړه باندي آرمان د یو دیدن شولو
 خیال کی می شپه تیره شوه خوبونو بار تپلی و
 اوسپکی می بنو کی د سکني ماسپام ډیوی شولی
 توری شپی «سارا» شاته غمونو بار تپلی و

یلچرخه ۲/۹/۶۵

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**